

FR. ROJEC:

O roki, ki je udarila mater.

(Narodna legenda.)

Bil deček je hudoben, le mater je imel,
a tudi njo je žalil in jo celó še klel.

Pred njega stopi mati, pokara ga ostró,
on pa se ji ustavi, udari jo z rokó.

Bog razsrdi nad njim se, mu pošlje kazen — smrt:
dan tretji že tam zunaj v grob temni je zaprt.

Uboga dobra mati hudó se žalosti,
vse mu je odpustila, s solzami grob kropi.

Bog pa mu ne spregleda kar tebi, meni nič:
čez noč iz groba roko pomolil je mrlič.

Ljudje veliki, mali od vseh strani skup vró
in z grozo blede roko na novem grobu zró.

Nesrečno dobro mater še huje lomi jok,
vsa sredstva poizkusi, da mir dobi otrok.

Za črne maše daje ter moli dan in noč
Boga in vse svetnike proseča za pomoč.

Vse nič ji ne pomaga, ne pokopá roké;
če jo grobár pokrije, brž ruša zdrsne z nje.

Takrát pa tam v puščavi menih je živel svet;
nesrečnica napoti se k njemu naposled.

Pobožni mož se z duhom v molitev potopi,
razgrne črno knjigo, tako spregovori:

»Udarila je mater otroška roka ta,
zató ji v strah svareči pokoja Bog ne dá.

Za kazen naj še mati udari zdaj rokó,
na kar ta v grob se skrije, a duša gre v nebó.«

Stori hvaležno ona, kot ji menih veli;
odslej le belo cvetje otrokov grob krasí.

